

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Nytaarsdigt til en Fader (II) (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Nytaarsdigt til en Fader (II) (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid71127/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Han lyse dig! – og han udbrede
En lang og tryk og baned Vey
Før ved dit Ansigt og veylede
Din Sjæl til Fryd som endes ey
Rigdommens – Glædens Herre træde
I din Gjældbundne Datters Sted –
Han selv gjengjælde dig den Glæde,
Som du har overøst mig med –
Hans Naade skjæn(ke) dig en Alder –
Som er ærværdig (hø) og sød –
Han byde at du ikke falder
Før du hensegner i hans Skjød –

Nytaarsdigt til en Fader

(II)

SOM Sne bortsmelter Støvets Dage
Som Nattens Dag forgaaer vort Liv
Hvo sagtner Tidens Gang? – Hvo binder
Det Øyeblik, som nu forsvinder
Mon du kan sige kom tilbage
Du stærke Gud, som sagde bliv! –

Glimt, som den evige betroede
Min Sjæl, af Skabningen og sig
O du som voxer ved at nydes
O Glimt, som aldrig meer tilbydes,
Uigjenkaldelige Gode,
O Tid vær meer, end Guld for mig –

Men du min, Fader, du som lærte
Mit Bryst sit første Aande-Dret
Og du, som først har viist mit Øye,

Mig selv, Naturen og den Høje –
O at du kunde see mit Hjerte,
Thi Ord kan ey fortolke det –

Ak selv den største Tak er liden
Er svag for dig, min første Ven? –
Hvad er da min uvante Læbe? –
Tør den vel haabe – tør den stræbe,
At lønne ham som gav mig Tiden
Og lærte mig at nyde den –

Men han som helst bønholder svage –
Gud skal betale af min Gjæld –
Ja Tidens Fader skal fornemme
Min Bøn og mærke paa min Stemme
Han skal forlænge dine Dage
Og han skal krone dem med Held

Ved ham skal du med Haab tiltræde,
Med Tak beslutte dette Aar –
Ved hans Velsignelse formeere
Din Alder sig med mange flere,
Og han beslutte dem med Glæde
Med salig Lyst, Som ey forgaaer –

Fragment

SVULMENDE Vellyst, du som mit Bryst af Leer
Længe forgjæves stræber at dæmme for
Bundløse Veld af Støvet's Glæder
Flyd kun, o strøm fra mit fulde Hjerte! –
Styrt i din Vælde! – Bruus over Dalene
Høyt, at den trætte Vandrer maac finde dig
Og fylde sig med Kraft – og nyne
Skaberens Pris paa sin tørre Foed-Stie –